

Den 20 februari

I går kom propositionen om den förlängda preskriptionstiden upp i båda kamrarna. Eftersom det var en anledning att antaga att förslaget skulle gå igenom utan debatt hade vi ledsamma erfarenheter av tidigare bakslag att vi ansåg försiktigheten bjuda oss att vidtala ett par välvilliga riksdagsmän att uppträda för förslaget om någon händelsevis skulle kritisera detsamma. Maj vidtalade Elsa Ewerlöf och Schartau fru Gärde - Widemar. Ingen behövde emellertid ingripa. Förslaget antogs utan debatt av båda kamrarna. Nu har man bara att avvakta att lagen promulgeras och sedan skall ansökan ansökan göras hos Häradsrätten om förlängd tid.

Den 19 mars: I dag fick vi veta att Gösta och Ingvor Hagströmer i går varit ute hos en baron Åkerhielm på Annaberg utanför Stockholm och där sammanträffat med en fransman, som nyligen återkommit efter 30 års fångenskap i Ryssland. Han hade bl.a. vistats i fånglägret Vorkuta och där hört att Raoul skulle ha avlidit år 1946. Han själv hade dödförklarats tio gånger men hans mor hade dock ej uppgivit hoppet utan upprepade gånger skrivit till Chrustjev och bett om sonens befrielse. Vid något tillfälle hade han lyckats att sig fram till franska ambassaden i Moskva, som emellertid efter fyra dagar förmåtts utlämna honom till den ryska polisen för att denna skulle ordna formaliteterna för hans hemsändande. Han hade därefter fått fortsätta sin fängelse. En grek vid namn Gramoglo, boende på Hotell Stockholm, vilken Åkerhielm använde som sitt ombud i Ryssland för korkaffärer, hade vid Gösta och Ingvors besök förklarat att hänvändelse till Chrustjev möjligen skulle kunna leda till att Raoul kunde bli hemsänd.

Den 31 mars: Maj har nu skrivit ett brev till Chrustjev och bett honom skicka hem Raoul. Även om det inte är stor utsikt att brevet skall leda till något resultat, kan man inte låta denna väg vara oförsökt.

Den 8 juni: Maj har i dag fått ett brev från UD, vari meddelats att sovjetiska utrikesdepartementet underrättat vår beskickning i Moskva om att Chrustjev fått ett brev från Maj med hemställan om besked om sin sons öde. Han anhöll därför att innehållet i fjolårets sovjetiska note måtte delges henne om så ej redan skett. Maj har sedermera (den 17 juni) meddelat UD att hon inte begärt något sådant besked utan anhållit att Chrustjev skulle hjälpa henne att återse hennes son och sända hem honom till Sverige samt framhållit att meddelandet i all sin korthet innefattat en missvisande uppgift om innehållet i hennes framställning.

Den 8 juli: Maj har fått ett brev från utrikesrådet Sverker Åström i UD med meddelande att man mottagit ett förslag från Israel att en gatai Tel-aviv skulle uppkallas efter Raoul. Då man erfarit att det endast är avlidna personer, som få gator därstädes uppkallade efter sig, och då förslagets genomförande således skulle innebära ett accepterande av de ryska myndigheternas meddelande om Raouls frånfälle, ansåg Åström att man borde avböja

hon

förslaget. Maj svarade att gillade den uppfattningen .

Philipp har fått ett brev från en vän i Berlin, som meddelat att Posch ånyo framfört sina uppgifter om ett sammanträffande med Raoul år 1953-54, varvid han emellertid förlagt sammanträffandet till Ljubljanka i stället för Butyrka fängelset. Han lär ämna offentliggöra saken i en tidning i Zürich. För närvarande lär han vara bosatt i Eisenstadt, nära Österrikes gräns till Ungern.

Den 24 augusti I dag fick vi från Philippen utskrift av de berättelser , som Ott avgivit till sjömansprästen ~~sjömansprästen~~ i Lübeck och konsuln i Hamburg .(sid 6 och 7)1957)Berättelserna hade av Philipp tagits upp på band medan de samma upplästs i telefon av Danielssons sekreterare. Då i berättelserna uppgivits att Ott skulle ha haft en medfånge vid namn Sven Jörgenson, som nämnt om Hagagatan i Jönköping, har Maj vänt sig till pastorsämbeteerna i Jönköping och andra städer, som sluta på köping och där en Hagagata finnes , för att få reda på om någon person med namnet Jörgenson eller liknande bott på en sådan gata , Några positiva svar ha ej erhållits.

Den 28 augusti: Ett brev från Lars Berg som av Philippe tillfrågats om han kände till den av Ott omnämnde Sven Jörgensen och som nu meddelat att han var Statens järnvägars representant i Berlin. När vi talade därom med Philipp berättade han att denne Jörgenson i praktiken var svensk konsul för Östberlin , att han blivit hörd angående Otts uppgifter och meddelat att han aldrig varit fånge i Ryssland samt att det föreföll osannolikt att Ott kunnat för svenska myndigheter uppge denne Jörgensen som sin sagesman beträffande Raouls vistelse i Omsk, eftersom han bort inse att detta skulle förefalla absurdt. Philipp påstod att han tidigare meddelat oss detta, vilket jag dock icke kan erinra mig. Då det verkar ytterst osannolikt att Otts sagesman kan vara någon person med namnet Sven Jörgensen, tycks Otts berättelse var ovederhäftig. En ren fantasiprodukt till vilken slutsats också UD och Danielsson kommit.

Den 31 augusti . En bekant till Philipp vid namn Sallinger , som förestår en central i Berlin för politiska flyktingar från östern, har meddelat , att en viss Erich Garsten , som uppges vara medarbetare i tidningen "Intravia " i Schweiz, uppgivit för honom att han läst två artiklar i tidskriften "Die Tot" i Zürich , vari Posch omnämnt sitt sammanträffande med Raoul i Ljubljanka fängelset år 1953-54. I den ena artikeln skulle han ha intagit en skiss utvisande de celler där han och Raoul suttit. På Philipps begäran har jag skrivit till Guy att skaffa oss artiklarna.

Den 24 september : Vi ha fått ett brev från Nina . där hon talar om att hon och Gunnar varit i Bonn , där Francis Cunningham sammanfört

Avskrift

Gemeldet vom SUCHDIENST DES DEUTSCHEN ROTEN KREUZES
in H A M B U R G am 12. August 1958.

Aussage des Herrn KARL KRAEMER Heimkehrer, wohnhaft in Monsheim, Kreis Worms, Hauptstrasse 43!

"Das Bild von dem Vermissten, RAOUL WALLENBERG, ist mir bekannt aus der Zeit vom Frühjahr 1949 aus dem Abgangsgefängnis BUTYRKA. Wir waren zu DRITT /KRIEGSGEFANGENE/ mit russischen Zivilisten in EINER ZELLE. KARL MILTOTT, der Dritte, und eben der Gesuchte hatten zu der Zeit eine Verurteilung, welche lautete: "TODESSTRAFE". Hinrichtungen gab es zu der Zeit noch keine. Es hiess damals 25 Jahre u. 5 Jahre Zwangsarbeit. Ich wurde im April 1949 als einziger Deutscher der Zelle mit russ. Zivilisten nach Sibirien verschickt. Seit dem Abgang nach Sibirien habe ich NUR NOCH NACHRICHT VOM KARL MILTOTT erhalten."

Vom Spätheimkehrer Horst Theodor M u l l e, wohnhaft in NEUSS/Rhein, Graf Landsbergstrasse 3, erfahren wir unter anderem folgendes über den gesuchten Raoul W a l l e n b e r g:

"... Nun zu der Angelegenheit Wallenberg. Als ich im Frühjahr 1956 nach WLADIMIR kam, traf ich auf einer Zelle mit einem Georgier SIMON GOGIBERIDSE zusammen, der seit dem Jahre 1945 im Gefängnis in WLADIMIR sass und ausgezeichnet über alle prominenten Gefangenen orientiert war. Im Laufe unseres Beisammenseins bis zu meiner Entlassung am 21.9.1956 unterhielten wir uns über alle Vorkommnisse politischer Art, und darunter befand sich auch die Angelegenheit WALLENBERG. Nach den Behauptungen GOGIBERIDSES hat sich WALLENBERG LÄNGERE ZEIT IM BEFÄNGNIS WLADIMIR befunden, und zwar - soviel ich mich erinnere - nannte G. die Zeit von 1948 - 1953. Dies kann ich jedoch nicht mit Gewissheit sagen. G. befand sich damals zur Behandlung im Gefängnishospital UND DORT WAR WALLENBERG ISOLIERT untergebracht. In WLADIMIR wurden ALLE GEFANGENEN, DIE MAN ISOLIEREN WOLLTE, in einem Trakt IM SPITAL UNTERGEBRACHT. Ob WALLENBERG KRANK WAR oder NUR ISOLIERT, ist natürlich NICHT FESTSTELLBAR. Doch erklärte G., dass er NACH DEM BESUCH DES SCHWEDISCHEN MINISTERPRÄSIDENTEN in MOSKAU bei einer Vernehmung durch den politischen Offizier des Gefängnisses WLADIMIR hörte, dass dieser sich äusserte: "DEN WALLENBERG KÖNNEN SIE LANGE SUCHEN!" G. hatte diese Angelegenheit selbst angeschnitten, da er stets eine Möglichkeit suchte, den Politioffizier anzugreifen. Die Glaubwürdigkeit G:s ziehe ich nicht in Zweifel, da er stets die Wahrheit sprach... G. wurde am 21.9. nach Tiflis entlassen."

All kopien överensstämmer med originalet

intygat

A. J. J. J.

sammanfört Gunnar med herr Middelmann, som är chef för tyska Suchdienst och som tagit hand om tusentals fångar, som i tyvshet återvänt den senaste tiden. Han berättade att han hade en lista på 9000 fångar, vilkas existens helt förnekats av ryssarna, men varav nu nästan hälften på detta sätt återbördats. Han uppläste för Gunnar vittnesmål av ett par av de hemkomna fångarna rörande Raoul och han var optimistisk för utsikten att ytterligare vittnesmål skall komma, fram, men det kunde taga tid innan alla blivit förhörda och allt material blivit sammanställt. De nu angivna vittnesmålen varav avskrift sänts UD och Beer, voro av följande lydelse. (bifogad)

Den 20 september Jag har nu fått brev från Guy, som verkställt utredning angående Carstens uppgifter (sid.2). Guy meddelar att "Die Tat" icke innehållit några artiklar av Posch eller några andra artiklar, vari Raoul blivit omnämnd. På tidningen "Interavia" kände man inte till Carsten och dennes namn kunde inte anträffas i telefonkatalogen. Hela historien tycks ha upphittats av Carsten, men varför? Som så ofta i fråga om Raoul blir man ställd inför något oförklarligt något som strider mot allt förnuft.

Den 24 september Nina kom hem på kvällen efter att ha flugit från Heidelberg. Antagligen hade hon haft på känn att Astri var sjuk och därför farit hem tidigare än vad hon tänktsig. Hon berättade att hon ämnat följa Gunnar på en juristkongress i Freiburg, som skulle ha börjat den 25 september. På vägen dit sökte de upp i går kväll Karl Kraemer, som bodde i närheten och som de i brev underrättat om sin ankomst. Kraemer hade berättat att han kommit hem från fångenskapen år 1950, att han suttit fången i Butyrka år 1948 och inte 1949, såsom angivits i berättelsen, att han som medfånge haft en tysk vid namn Kurt och en ungrare som haft kraftig hårväxt och som talat om att han hade hustru och två barn. På grund av den långa tid som förflutit sedan dess hade han emellertid en mycket osäker minnesbild av sina cellkamrater. Han kunde inte minnas namnet Wallenberg. Han kunde inte minnas att han blivit tillfrågad av Suchdienst eller att han lämnat någon berättelse dit. På fråga om han inte varit i Friedland lyste han upp och sade att där hade han varit, men gå hade han haft så bråttom att han berättat vad som helst för att få komma hem.

Nina var mycket nedstämd över det negativa resultatet av besöket hos

